

Будинок моєї матері. Доньчин пошук свободи

КУПИТИ

Дитинство Шарі Френк було постійною боротьбою за виживання. Її мати Рубі дотримувалася суворого морального кодексу, зберігаючи фасад ідеальної сім'ї для свого надзвичайно популярного YouTube-каналу «8 Passengers», який документував повсякденне життя й виховання шістьох дітей для 2,5 мільйона підписників. Але під поверхнею ховалася темна правда — здорова онлайн-персона Рубі приховувала тиранічний стиль батьківства. У міру того як росла популярність сім'ї на YouTube, зростала й манія Рубі щодо праведності.

Підживлюючись садистським впливом свого тренера зі стосунків, вона запровадила для дітей нещадний дисциплінарний режим. Рубі заарештували у 2023 році за кількома звинуваченнями в жорстокому поводженні з дітьми при обтяжуючих обставинах. Того фатального дня Шарі опублікувала в мережі фотографію поліцейської машини біля їхнього будинку. Підпис містив одне слово: «Нарешті». У цій книзі Шарі розкриє тривожну правду про те, що насправді стоїть за ідеальною картинкою «8 Passengers».

Вступ

Нарешті

30 серпня 2023 року

Це була середа, початок нового начального року в коледжі. Схиляючись над захаращеним столом, я втопала в морі навчальних планів і домашніх завдань першого тижня. Гортала сторінку за сторінкою, але зосередитися не виходило: думки щоразу відлітали до моїх п'яти братів і сестер.

Минув рік відтоді, як я востаннє чула їхні голоси, бачила їхні обличчя. Думка про те, що вони бранці того будинку, краяла серце. Попри всі мої зусилля — безліч дзвінків, відчайдушні благання до всіх, хто міг вислухати, — здавалося, що ми нічого не можемо вдіяти, щоб захистити їх від загрози.

Прокинувся мій телефон, висвітилося ім'я сусідки. Нашої сусідки. Моє серце завмерло — кожен дзвінок від неї був як рятівна соломинка. Він означав якісь новини про моїх братів і сестер. Означав, що вони досі живі.

— Шері, до будинку твоєї матері приїхала поліція! — слова вибухнули крізь динамік, для привітань не було часу. — У них зброя, і вони зараз вибиватимуть двері!

Моє серце захололо в грудях, а думки заповнилися яскравими, жахливими зображеннями. Маленькі мішки з трупами, і безликі фігури у формі виносять ці мішки з будинку моєї матері.

«Це сталося, — зрозуміла я. — Вони мертві».

Наче в імлі, я схопила ключі від машини й дала газу. Дорога від мого гуртожитку до будинку матері у Спрингвіллі зазвичай триває 20 хвилин, та сьогодні вона була цілою вічністю, стиснутою в миті сліпої паніки.

Я не була в цьому будинку цілий рік — відтоді як Рубі відреклася від мене. Рубі, самопомазана покровителька материнства. Рубі, яка

перетворила моє життя на сюрреалістичну версію «Шоу Трумена» для своїх adeptів у соцмережах. Рубі, яка змалку терзала мене та моїх братів і сестер своїми страшилками про злочин і покарання. А згодом прийшла садистка Джоді — і доповнила цю картину новими жахливими барвами.

Джоді. Наша власна сімейна лідерка культу, лжепророчиця, яку занесло в наше життя, наче буревій. Вона перетворила мою матір на підлесливу, захоплену прихильницю, яка поглинала кожне її безумне слово, наче святу воду. Мій батько, який колись був нашою опорою, тепер став вигнанцем, залишивши Рубі й Джоді беззаперечну владу над моїми трьома молодшими сестрами та братом, які все ще були там, із ними.

Поки я мчала знайомими вулицями Спрингвілла, у мене всередині закипав звичний темний гнів. Передмістя наче вимерло. Чому ні в кого немає жодної інформації про дітей? Чому їх забрали зі школи? Чому ніхто не міг захистити їх, незважаючи на явну загрозу?

Не лише я — сусіди теж були стурбовані. Разом ми вже надіслали безліч попереджень у Департамент у справах дітей і сім'ї, у правоохоронні органи. Увесь рік я дзвонила в усі дзвони. Було видно, що проблема є, були всі ознаки, але ніхто нічого не робив. Червоних прапорців, якими ми розмахували, ніхто не побачив, і система, що мусила захищати мого брата й сестер, полишила їх у руках двох жінок, сп'янілих від ілюзій і безконтрольної влади.

Я звернула в наш зазвичай спокійний провулок і побачила там зону бойових дій. Поліцейські автівки стояли барикадою, миготіли проблискові маячки. Заповнивши весь наш газон, до будинку підкрадалися загони спецпідрозділу. На тротуарах зібралися сусіди: хтось був нажаханий, а хтось прийшов просто із цікавості.

Я вийшла з машини, проте офіцер із похмурим виразом обличчя зупинив мене.

— Я не можу вас пропустити далі, міс.

— Але це мій будинок! — вигукнула я. — Моя сім'я — вони в безпеці? Де вони?

Уривки повідомлень із радіоприймача краяли мені серце. Мені здалося, чи я почула ім'я мого брата?

— Прошу вас, — благала я. — Хтось пояснить мені, що відбувається? До мене підійшов офіцер, він говорив швидко й напружено.

— Міс, ви можете описати нам планування будинку? Чи є там сейфи? Зброя?

Крізь сльози я надала йому необхідну інформацію: сім спалень, шість ванних кімнат, де ми колись боролися за місце біля дзеркала, трохи схованої зброї та комора, де можна пережити апокаліпсис. Кожна кімната відлунювала привидами тих, ким ми колись були.

А тоді раптом розпочався хаос. Вхідні двері тріснули від ударів. Офіцери залетіли всі разом, наче розлючені шершні. Я стояла, ніби приклеєна до одного місця, і спостерігала.

«Господи, прошу. Хай вони будуть живі», — молилася я.

У моїй голові виринула дивна думка. Цю мить, цю кульмінацію занурення моєї сім'ї в божевілля треба задокументувати, зберегти й поділитися нею в соцмережах, так само як ми колись ділилися кожною вимушеною посмішкою, кожною фальшивою ідеальною картинкою.

Я дістала свій телефон, і мої руки не тремтіли, незважаючи на все божевілля, що відбувалося навколо.

Кадр. Клац.

У моїй голові сформулювався підпис, одне слово, що несло в собі тягар усіх років:

НАРЕШТІ.

Завантажити в Instagram. Поділитися.

Це жахіття зародилося в соцмережах — там має й померти.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ